

Ako letíme po diaľnici, Anin BlackBerry pípne.

„Čo je to?“ pýtam sa.

„Upozornenie, že si mám dať pilulku,“ zamumle.

„No výborne, skvelé! Kondómy nenávidím.“

Mrknem na ňu zboku a pokiaľ to môžem posúdiť, zdá sa mi, že vyvrátila oči. Ale ruku do ohňa by som za to nedal.

„Páči sa mi, že si ma predstavil Markovi ako svoju priateľku,“ vraví, prechádza na inú tému.

„Ale veď to aj si, nie?“

„Naozaj? Myslela som, že si hľadal subku.“

„Aj ja som si to myslel, Anastasia, a stále si to myslím. No už som ti povedal, že aj ja chcem viac.“

„Som naozaj veľmi šťastná, že chceš viac,“ povie.

„Snažíme sa potešiť, slečna Steelová,“ doberám si ju a zabočím k International House of Pancakes, na ktorý má môj otec neuveriteľnú slabosť.

„IHOP?“ povie neveriacky.

Mustang zahučí a postojí. „Dúfam, že si hladná.“

„Tak toto by som do teba nikdy nepovedala.“

„Otec nás zvykol brávať do niektorej z týchto reštaurácií vždy, keď mama odišla na konferenciu medikov.“ Ležérnym krokom prejdeme do boxu, sadneme si oproti sebe. „Bolo to naše tajomstvo.“ Vezmem do ruky jedálny lístok a pozorujem, ako si Ana strká za ucho vlasy a študuje, čo IHOP ponúka na raňajky. V očakávaní si oblíže pery a ja musím potlačiť prirodzenú reakciu môjho tela. „Viem, čo chcem,“ šepnem a rozmýšľam, ako by sa asi cítila, keby so mnou šla na toaletu. Stretnú sa nám oči a jej sa rozšíria zreničky.

„Chcem to isté, čo ty,“ zamumle. Ako obvykle, slečna Steelová sa pred výzvou neskloní.

„Tu?“ *Si si istá? Ana?!* Oči jej behajú po tichej reštaurácii, potom sa zastavia na mne. Tmavnú, sú plné živočíšneho príslubu. „Nehryz si peru,“ varujem ju. Aj keď by som to šialene chcel, nepretiahnem ju predsa na toaletách v IHOP-e. Ana si určite zaslúži viac. A budme úprimní – ja tiež. „Nie tu, nie teraz. Keďže ťa nemôžem mať tu, potom ma nezávďaj, dobre?“

Vtom nás prerušia.

„Ahojte, volám sa Leandra. Čo vám... ehm... ľudkovia moji... ehm... môžem... ehm... dnes... ehm... teda toto ráno... ehm... ponúknuť?“

Dobry bože... Červenovlasú čašníčku ignorujem.

„Anastasia?“ pobádam ju.

„Už som ti povedala – chcem to, čo ty.“

Dopekla. To by mohla rovnako hovoriť môjmu rozkroku.

„Dám vám, ľudkovia moji, ešte minútočku na rozmyslenie...?“ pýta sa čašníčka.

„Nie. Vieme, čo chceme.“ Neviem od Any odtrhnúť oči. „Dáme si dvakrát pravé cmarové palacinky s javorovým sirupom a slaninku ako prílohu, potom dva poháre pomarančového džúsu, jednu čiernu kávu s polotučným mliekom a jeden čaj English Breakfast – ak máte.“

Ana sa usmeje.

A čašníčka zvolá: „Vďaka, pane. Všetko?“ Je celá zadychčaná, rozpačitá. Odtrhnem pozornosť od Any, pohľadom čašníčke naznačím, aby už preboha, šla. Červenovláska je v sekunde preč.

„Vieš, toto naozaj nie je fér,“ povie Ana takmer nečujne a prstom prejde po čísle osem, ktoré je vyryté na stole.

„Čo nie je fér?“

„Že sa k ľuďom správaš takto... panovačne. K ženám. Ku mne.“

„Správam sa k tebe panovačne?“ No to ma teda podrž...

„Áno, a v jednom kuse.“

„Ana, bol to len pohľad.“

„Nie, Christian, ide o viac.“

Domotala to, je to presne naopak. A znovu jej pripomeniem, ako ma ona vie odzbrojiť, aká ona vie byť panovačná.

Zvraští obočie. „Preto si teda zmenil názor?“

„Zmenil názor?“

„Áno – názor na... ehm... na nás dvoch.“

Žeby som zmenil názor? Povedal by som, že som len trošku menej prísny, pokiaľ ide o hranice, to je všetko. „Nemyslím, že som zmenil hranice ako také. Jednoducho si musíme nanovo zadefinovať parametre, ak súhlasíš. Som si istý, že nám to môže fungovať. V herni chcem, aby si bola subkou. Ak sa nebudeš držať pravidiel, potrestám ťa. Ale inde... Nuž, myslím, že ostatné je otvorené, môžeme si o tom pohovoriť. Čo myslíš?“

„Takže s tebou budem môcť spať? V tvojej posteli?“

„To chceš?“

„Áno, chcem.“

„Potom teda súhlasím. Okrem toho som zistil, že keď ťa mám v posteli, spím veľmi dobre. To je pre mňa novinka.“

„Strašne som sa bála, že ma necháš, ak nebudem so všetkým súhlasiť,“ povie a trochu zbledne.

„Nikam nejdem, Anastasia. A okrem toho...“ *Ako si môže čosi také vôbec myslieť?* Musím ju uspokojiť. „Okrem toho sa budeme riadiť podľa teba. Podľa toho, čo si už povedala, čiže – urobíme kompromis, ktorý si mi rozpísala v e-maile. Zatiaľ som s tým, ako fungujeme, spokojný.“

„Som taká rada, že ma chceš.“

„Viem,“ poviem prívetivo.

„Ako to vieš?“

„Ver mi. Jednoducho to viem.“ *Lebo si mi to povedala v spánku.*

Čašníčka sa vracia, nesie nám raňajky. Pozorujem Anu, ako sa do nich hltavo púšťa. Zdá sa, že „viac“ v jej prípade funguje.

„Toto je teda dobré,“ povie.

„Páči sa mi, že si hladná.“

„Iste to spôsobilo včerajšie cvičenie a dnešné ranné vzrušenie.“

„Bolo to vzrušujúce, však?“

„Bolo to neskutočné, pán Grey, božské,“ povie a do úst si vloží posledný kúsok palacinky. „Môžem si ťa uctiť?“ spýta sa.

„Ako si ma chceš uctiť?“

„Že za raňajky zaplatím ja.“

Zafučím. „Tak to teda nie.“

„Prosím, prosím, dovoľ mi to...“

„To by si ma mohla rovno vykastrovať!“ Varovne zdvihnem obočie.

„Toto je pravdepodobne jediné miesto, kde si môžem dovoliť zaplatiť.“

„Anastasia, tvoj nápad oceňujem, naozaj. Ale aj tak vravím nie.“

Keď si od červenovlásky vypýtam účet, Ana podráždene našpúlí pery. „Nemrač sa,“ varujem ju a skontrolujem čas. Je 8.30. O 11.15 mám stretnutie s organizáciou pre revitalizáciu nebezpečných skládok v Savannah, takže, bohužiaľ, musíme sa vrátiť do mesta. Rozmýšľam, či by som to stretnutie nezrušil, lebo chcem byť cez deň s Anou, lenže potom

si uvedomím, že to by už bolo priveľa. Behám za týmto dievčaťom namiesto toho, aby som sa sústredil na biznis.

Bacha na priority, Grey.

Ruka v ruke zamierime k autu. Zrejme vyzeráme ako ktorákoľvek iná dvojica. Ana sa topí v mojom pulóvri, pôsobí ležérne, uvoľnene, je nádherná. A áno, je so mnou. Traja chlapíci, čo vchádzajú do IHOP-u, na nej nechávajú oči. Ešte aj keď ju objímam – aby im bolo jasné, že je moja –, Ana si ich pohľadov vôbec nevšímne. Skutočne nemá ani poňatia, aká je nádherná. Otvorím jej dvere na aute a ona sa na mňa oslnivo usmeje.

Na toto by som si teda vedel zvyknúť...

Do GPS naprogramujem adresu jej matky a vydáme sa na sever po I-95. Počúvame Foo Fighters, Ana si nohou poklepkáva do rytmu. Takúto hudbu má rada – americký rock. Premávka na diaľnici hustne, ľudia dochádzajú do mesta za prácou. Lenže mne je to jedno: páči sa mi byť tu s Anou, tráviť s ňou dopoludnie. Páči sa mi držať ju za ruku, dotýkať sa jej kolena, pozorovať, ako sa usmieva. Rozpráva mi o predošliých návštevách Savannah a že ani ona nemá rada páľavu. Ale keď sa rozhovorie o matke, rozžiaria sa jej oči. Bude zaujímavé vidieť, ako bude dnes večer interagovať s ňou i otčimom.

S istou dávkou ľútosti zastavím pred domom jej matky. Kiežby sme mohli blicovať celý deň; posledných dvanásť hodín bolo... pekných.

Viac ako pekných, Grey. Mimoriadnych.

„Nepôjdeš dnu?“ pýta sa.

„Anastasia, musím pracovať. Ale večer sa vrátim. O kolkej?“

Navrhuje siedmu, potom prejde pohľadom z vlastných rúk na moje, oči má žiarivé, plné radosti. „Ďakujem ti... Ďakujem za... viac.“

„Nemáš začo, Anastasia.“ Nahnem sa nad ňu a pobožkám ju, vdýchnem jej sladkú, presladkú vôňu.

„Uvidíme sa teda neskôr,“ povie.

„Skús ma zastaviť...“ šepnem.

Vylezie z auta, stále má na sebe môj pulóver, kýva mi na rozlúčku. Zamierim do hotela. Keď už nie je so mnou, cítim sa akýsi prázdny.

Keď prídem na izbu, volám Taylorovi.

„Pán Grey.“

„Áno... Vďaka, že ste to dnes ráno zorganizovali.“

„Rado sa stalo, pane.“ Zdá sa prekvapený.

„Desať štyridsaťpäť budem pripravený na odchod, idem na to stretnutie.“

„Vonku vás bude čakať Suburban.“

„Vďaka.“

Prezlečím sa z džínsov do obleku, ale moju obľúbenú kravatu nechám ležať pri laptope. Zároveň si od hotelovej služby objednam kávu.

Prejdem cez e-maily, dám si kávu a zvažujem, či nezavolať Ros. Lenže, to by bolo pre ňu asi priskoro. Prečítam všetko, čo mi poslal Bill: Savannah má množstvo výhod, pre ktoré by sme tu mohli postaviť fabriku. Skontrolujem si inbox a nájdem v ňom správu od Any.

Od: Anastasia Steelová

Predmet: Plachtenie versus bolenie

Dátum: 02. júna 2011, 10.20 východný štandardný čas

Komu: Christian Grey

Občas teda vieš ukázať dievčaťu, ako si užiť.

Ďakujem.

Ana (posielam bozk)

Názov e-mailu ma rozosmeje a bozk zo mňa spraví trojmetrového chlapa. Hneď aj odpisujem.

Od: Christian Grey

Predmet: Plachtenie versus bolenie

Dátum: 02. júna 2011, 10.24 východný štandardný čas

Komu: Anastasia Steelová

Či už plachtenie a či bolenie, vždy je to lepšie než chrápanie. Aj ja som si to užil. Ale tak je to vždy, keď som s Tebou.

Christian Grey

Výkonný riaditeľ Grey Enterprises Holdings, s. r. o.

Odpoveď od nej mi príde takmer okamžite.

Od: Anastasia Steelová

Predmet: CHRÁPANIE

Dátum: 02. júna 2011, 10.26 východný štandardný čas

Komu: Christian Grey

JA NECHRÁPEM. A keby aj, je od Teba nanajvýš negalantné na to poukázať. Nie ste džentlmen, pán Grey! A musím Vám pripomenúť, že ste v epicentre južanov!

Ana

Zazubím sa.

Od: Christian Grey

Predmet: Chorobné hovorenie zo sna

Dátum: 02. júna 2011, 10.28 východný štandardný čas

Komu: Anastasia Steelová

Nikdy som netvrdil, že som džentlmen, Anastasia, a myslím, že túto skutočnosť som Ti demonštroval nespočetne veľakrát. A Tvoje VREŠTIACE veľké písmená ma ani náhodou nezastrašia. No priznám sa Ti k nevinnému klamstvu: nie – nechrápeš. Zato však hovoríš zo sna. A je to úžasne fascinujúce.

No a kam sa podel môj bozk?

Christian Grey

Výkonný riaditeľ Grey Enterprises Holdings, s. r. o.

Z tohto sa asi zbláznim.